

CASTELLITX

FUIES FOLKLORIQUES D'ALGAIDA I LA SEVA ENCONTRADA

25 DE DESEMBRE DE 1966

NADAL

DE

1966

De tota la missaga humana ningú no ha estat mai tan esperat com el Messias.*

I vet aquí que a l'any 754 de la fundació de Roma, governant August l'Imperi Romà, estant tota la terra en pau, Jesucrist, Fill de Déu, etern com el Pare, volent santificar el món amb la seva vinguda, després de nou mesos d'haver estat concebut per obra de l'Esperit Sant, va néixer de Maria Verge, fet home, a Betlem de Judà.

¡TENIM UN NINI!

Sis notícies històriques de la nostra vila

Any 1591. Segons una estadística, Algaida comptava, aquest any, amb 1499 habitants, i se recolliren:

- 906 quintars de civada.
- 1645 quintars de blat.
- 38 quintars de llegums.
- 166 quintars de garroves.
- 263 quintars de xeixa.
- 52 quintars de figues.
- 319 quintars d'ordi, i
- 177 quintars de mestrall.

Any 1837. 7 de Maig. — El Magnífic Ajuntament d'aquesta vila sollicita de la Diputació Provincial el trasllat del Cementeri Municipal que està al costat esquerre de l'església on quedaria una petita plaça. Els motius són de salut pública i deguts a l'estat ruïnós en què se troba l'actual: parets sense referir, portes inservibles i sobretot el terreny argilós i impropí.

Any 1862. 4 de Maig. — Complint les ordenances d'una circular del Governador Civil, l'Ajuntament d'aquesta vila dispon se rotulin els carrers i s'enumerin les cases.

Any 1865. 19 de Febrer. — La Corporació Municipal acorda per unanimitat la col·locació d'un rellotge públic al campanar de Pina. Aquesta decisió és presa davant les queixes dels veïns que mai saben a quina hora se troben per posarse en feina. El preu del rellotge i treball de col·locació se fixa en quatre-mil reals de velló.

Any 1873. 14 de Setembre. — Se fa una crida fent asabre als veïns que a partir del dia primer de octubre deixaran tot ús de pesos i mides antigues que seran substituïdes per les del sistema mètric decimal.

Any 1874 Festa de Sant Jaume. (Cossiers).

Dia 5 de Juliol de 1874: el regidor don Llorenç Pujol demanà la paraula i fent ús d'ella manifestà que aquesta Corporació Municipal hauria d'intervenir en la festa popular que se feia tots els anys el dia de Sant Jaume i que l'any passat no se va fer per la causa d'haver llevat els obrers, per disposició dels capellans, causant molt de descontent als veïns que se veïen privats de l'únic dia d'expansió de tot l'any. Considerant-ho de justícia tota la Corporació, s'acordà l'assignació de cent-cinquanta pessetes, al càrrec del pressupost municipal, pel lluitment de la festa, amb la condició que amb aquesta cantitat s'havien de fer de nou els vestits dels cossiers.

Aquestes notícies tretes de l'Arxiu Municipal de la vila d'Algaida per Don Salvador Mulet, ens han estat facilitades per la publicació a CASTELLITX pel seu fill Joan.

LA PUÇA I EL POI (*Faula*)

Un Rei tenia don donzells que tenien esment de sa persona. Un dia s'esdevé que el Rei seia a sa cadira, en presència d'altres baron i cavallers. Un d'aquells donzells estava davant ell, i vegé, en l'vestidura de sàmit blanc que el Rei vestia, una puça: Aquell donzell digué al Rei que li plagués que ell s'acostàs a ell, i que li deixàs agafar una puça que estava en son mantell; i el Rei donà llicència al donzell que s'acostàs a ell; i el donzell prengué la puça, i el Rei volgué veure la puça, i mostrà-la a sos cavallers, i digué que era gran meravella com una bèstia tan petita gosava acostar-se al Rei. Agraït feu donar al donzell cent besants d'or. Però l'altre donzell tenia enveja de son companyó, i l'endemà posà un gran poi en el mantell del Rei, i li digué paraules semblants a les que son companyó li havia dites. El donzell donà el poi al Rei i aquest s'enfadà molt, i digué que aquell donzell era digne de mort, perquè els seus vestits no guardaven pois; i feu donar al donzell cent açots.

Ramón Llull
(Del Llibre de les Bèsties)

Història de dos moneiots

(Rondaia)

Gabriel JANER MANILA

Era l'horabaixa a entrada de fosca. Els núvols taparen la Lluna blanca i freda. Un oratjol fresc passà depressa pel carrer estret i mogué, per un instant, la roba estesa de les finestres balconeres.

—Escolta'm, escolta'm... —digué un dels moneiots pintats a la porta de la portassa del cantó.

Tenia el cap llargarut i prim com un carabassí i el cos estret com un fil. Les cames i els braços llargs, i els peus, enormes, girats un per cada costat.

—Escolta, dic. —Cridà ara amb més força que abans, mentres estirava d'una altra mà afegida a la seva.

—Bé, bé... No fa cap falta que me cridis tant. Ja saps que com només tenc una orella les paraules m'arriben amb retràs. Som un desgraciat. Cada dia, al capvespre, quan surten d'escola, esper que els nins se fixin en mí, i me pintin l'orella que me manca. Però res. L'altre matí, En Jaume va dir: —No veis que an aquest moneiot li falta una cosa?—. No contestà ningú. i jo esperava amb el coret que me batia d'emoció. —No li hem posat botons—. I agafà un carbó i els me dibuixà redons com una neula.

El pobre tenia la cara semblant a una taronja mandarina. l'expressió trista, les cames tortes, i de dalt a baix de betza s'hi destacava una filera de punts negres: els botons que En Jaume li pintà.

Tenien per nom: En Pollancre i En Burdissot, perquè, sense sebre cóm, els moneiots de guix també tenen els seus noms. Nasqueren una posta de sol. Un horabaixa llarg de primavera en què els allots, cansats de jugar, acaben per enfurivar-se al racó d'un carrer a contar coverbos i fantasies. Nasqueren amb les mans afegides fortament i les retxes estirades dels seus ulls espantant-se de tot.

Tota la tropa contribuí al seu naixement. Un pintà la cara, l'altre una cama, aquell els ulls... i entre tots s'oblidaren de l'orella d'En Burdissot.

—Avui m'ho he passat més bé —deia En Pollancre, en veu alta—; i En Pau ha centat una pel·lícula de pirates.

—Sí. io també ho he sentit, i lo que més m'ha agradat és quan agafa el cavall...

—Quin cavall? Tú no estàs bé. El cavall sortia a una d'indis que contaren ahir.

—Jo no tenc la culpa d'esser sortí. Com que sempre parlen enfora de mí, casí mai sé de què parlen.

En Pollancre li demanà perdó i li estrenyé la mà fora fer mal.

—Perdona'm.

—Qui sempre se posa al meu costat és En Toni. L'estim més... Avui no na anat a escola. Ha fuit a jugar perquè quan sia gran vol esser aviador—. Digues En Burdissot.

—Ja ho sé, i En Jaume diu que vol esser futbolista.

—Sí; i En Pau, pescador. Deu esser hermos esser pescador...

El moneiot betzerrut tornà a parlar tot d'una.

—Pollancre, i noltros mos hem de passar tota la vida aquí? Jo vull córrer aventures i encalçar moixos, i menjar gelats, i jugar a baldufa, i a bolles, i pegar crits... Jo lo que no vull de cap manera és continuar aquí morint-me d'enveja per no poder jugar amb ells.

—Qui sap... Qualque dia serem nins i també jugarem en mig del carrer.

—I hi manca molt de temps per aixó?

—No ho sé, —repliqué En Pollancre, no molt convençut.

La veu del llargarut va sonar feble. Les nuvolades fosques cobrien el cel i la tormenta era ben a prop. Un tro escaradat va retronar al firmament i una pluja violenta, rabiosa, començà a caure. Al principi sols eren gotes grosses que queien amb força sobre el trespol.

L'aire fred empenyia la pluja fins la portassa del cantó.

—No te sent, Pollancre, no entenc lo què dius.

—Aixó s'acaba. Burdissot. Es el darrer vespre. Jo ja no te veig. La pluja mos esborra.

La cara redona de mandarina del graset se desfeia en llàgrimes.

—Jo no vull morir. Vull seguir viu. Vull veure jugar els nins a bolles i a baldufa. I veure si En Toni serà aviador, i En Pau pescador, i En Jaume futbolista, i...

L'aigua, per la porta, baixava tacada de blanc. I ells, els dos moneiots seguien plorant i plorant amb llàgrimes de pluja i de guix.

I l'endemà, a trenc d'aurora, la primera cosa que el sol il·luminà fou la porta de la portassa del cantó. Neta i brillant, com a rentada de fresc amb un detergent especial. Ni una taca. Ni una ratxeta de no-res. Només una filera de punts negres, insignificants: els botons que amb un carbó petit. En Jaume pintà a la butxa enorme d'En Burdissot.

ELS REIS - 1966

Estampat per Gràfiques Miramar, Missèr Llorenç Moyà Gilabert de la Portella ha publicat, de bell nou composta, «L'Adoració dels Tres Reis d'Orient». Moyà, poeta mallorquí de bona llei, ens ofereix en la citada obreta, una nova versió del «Misteri de Nadal». Del pròleg que encapçala el llibre en transcrivim:

«Després de la descoberta, per Gabriel Llabrés, l'any 1887 a un arxiu parroquial —no sabem quin—, d'un manuscrit contenint quarantaquatre consuetes de teatre sacre en la nostra llengua, no podem ignorar la relativa riquesa del teatre medieval mallorquí. En el manuscrit esmentat hi són representats la majoria de gèneres i cicles de teatre religiós, o sia misteris hagiogràfics, nadalencs i pasquals». «Aquestes obres es representaren durant molts de segles i d'elles en derivaren d'altres, de sentit més modern, però fidels a l'argument i a la traça de les peces antigues».

En referir-se a l'obra, ja existent i representada fins fa pocs anys en tota la geografia mallorquina diu:

«L'obra anònima que ha arribat fins a nosaltres és, al meu parer, del segle XVIII, o de principis del XIX, i seria curiós veure-li el parentiu amb les obres del cicle nadalenc conservades al manuscrit de què hem parlat, i que no sé si han estat mai publicades».

«Aquests «Reis» populars tenen una línia argumental directa, senzilla, clara i encertada, amb la intervenció de la Sibilla, personatge únic d'un altre misteri d'origen medieval i nadalenc, però en canvi estan escrits en mallorquí corrupte i barbaritzat».

«En escriure jo, doncs, uns «Reis» nous, he volgut seguir la línia argumental i tots els trets característics de l'obra tradicional».

Moyà ha suprimit fets sobers i n'ha incorporat d'altres. Ha donat un caire bufonesc a algunes escenes i personatges, sobre tot al personatge central Herodes que ens sembla un Rei de l'anomenat «despotisme il·lustrat» a lo Lluís XIV, una mica orientaltzat, colat pel colador del Pròxim Orient, però convençut fins a la rel que el món es compón a garrotades.

CASTELLITX s'enorgulleix de presentar als seus cars lectors uns fragments de «L'Adoració dels Tres Reis d'Orient» del bon amic Llorenç Moyà.

ESCENA I

El criat del Rei Melcion se topa amb el criat del Rei Gaspar a la Plaça davant el palau d'Herodes, a Jerusalem.

Criat 2:

Fa un mes que viure no era agre que menjava pels garrons arròs engrogat, capons i coca bamba amb carn magre. Ara, en canvi, tenc poagre d'aquest constant caminar, perquè l'amo que em tocà té una pressa fora mida. ¿Quin destí em va fer en la vida servidor del Rei Gaspar? Ja fa un mes que anam de cap: avui pla, demà muntanya, i amb un mes no he tengut manya de prendre el fil a aquest drap. No sé si el meu amo sap ben bèl el desitg d'aquets dies... Té, ara, estranyes fantasies que als ulls li posen un tel: diu que seguint un estel trobarà el Diví Messies!

Criat 1. (Veient l'altre).

—Uep, garrit!

Criat 2.

—Uep, esguerrat!

Criat 1.

¿D'on me surts?

Criat 2.

—De davall terra!

Criat 1.

—Quan xerris, al manco xerra amb el meló destapat!

Criat 2.

—¿Que ho dius per mi?

Criat 1.

—No, pel gat que de vegades fa vasa!

Criat 2.

—Sé cert que ets de mala casa, malombrós i llengarut!

Criat 1.

—Però no som orellut, com els qui tenen cap d'ase!

Criat 2.

—¿Es que vols brou de bastó?

Criat 1.

—Tu ets el qui garrot demanes!

Criat 2.

—Tu has començat! Si en tens ganes jo et puc encetar el torró...

Criat 1.

—Es que tu, del teu senyor has dites mil picardies!

Criat 2.

—I tu també les diries si et fes tornar blanc el pèl!
Els Dos. (Cridant).

—Diu que darrera un estel ara trobarà el Messies!

(S'abracen molt contents)

Criat 1.

—Pateixen del mateix mall!

Criat 2.

—I a noltros, que mos arribal!

Criat 1.

—No és que no sigui ben viva la seva eima...

Criat 2.

—De nadal!
El meu al teu és igual.
Tu i jo no anam d'escudella i com som com la centella ningú mos deixa el nas xop; a posta, on uns mengen pop, noltros dos menjam porcella!

ESCENA XI

Surt Herodes amb gran majestat i s'asseu al sitial.
Herodes.

Oh Reis de terres antigues,
ben davant ja me teniu...
Per les vostres grans fatigues
vos desitg terres amigues,
foc l'hivern, frescor a l'estiu!

Melcion.

—Oh Rei de Jerusalem,
que t'estimin Déu i el poble!

Gaspar.

—Mos diu el teu rostre noble
que tu ets el poder suprem.

Baltasar.

—Sí, des de Jaffa a Betlem,
des de Gaza a Samaria.

Herodes.

—Benvençut sigui aquest dia
que als meus peus vos ha menat.
Mes digau-me, ¿qui és que ha nat
i el cercau per tota via?

Melcion. (Amb anhel).

—Oh Rei de fulgent tiara:
els Messies tan promès!

Aposta venim tots tres
per adorar-lo suara.

Herodes. (A part).

—Jo no veig la cosa clara!...
¿I afegiu que és Rei, també?

Gaspar.

—Gran Rei son Pare el va fer
i per regnar al món, s'encarna.

Herodes. (A part).

—Idò per mi serà una arna
que el regne em farà malbé!

ESCENA XIX

(Herodes i el Secretari riuen).

Herodes.

—Por no tenc dels pelacanyes,
sinó del que Rei vol ser...

Però jo tenc el poder,
la força bruta i les manyes...
(Enfadat de bell nou)

Si sucant no tragués banyes,
de la ràbia que duc
pegaria més d'un suc...
¿I saps lo que a tu et pertoca?:
pegant sucs contra una soca,
fer-te el cap més blan que un cuc!

Secretari. (Felló).

—Es que tu ara has pres manies
an aquest servidoret,
que et serveix ràpid i net
a tota hora i tots els dies.
Oh gran Rei!, si tu sabies
els pics que la suor em torc...
En canvi, el Majordom xorc
té pocs fets i molta cara
i amb la seva llarga vara
presum més que un os de porc!

Herodes.

—A mi, Rei potent, m'irrita
que no facin lo que dic,
però et promet que aquest pic
no serà sols una dita:
No respectaré cap fita
ni aquell que se'm posi en mig!
¿Saps què és lo que jo desig?:
esclafar el món amb la pota
i que la llengo, devota,
llepi el trispòl que tregip!

Secretari.

—Oh Rei, jo comprenc la casta
de governar que tu tens::
treure al poble ungles i dents...

Herodes.

—Però això tot sol no basta,
perquè per roegar pasta
no es menester cap queixal,
Man, per voluntat reial,
que, tant de nit com de dia,

la gent no dugui camia
però, en canvi, sí, morral!

Secretari.

—No desig fer-te el contrari,
oh Rei!, perquè mai vas tort,
però això és un poquet fort
per qualsevol que ho declari...

Herodes.

—Idò jo et dic, Secretari,
perquè ho sàpigues millor,
que un Rei o un Emperador
—enc que tengui el cap d'escorxa
i governi a la biorxa—
sempre, sempre té raó!

(Imperatiu)

Vull la Sibila escoltar!

Secretari. (Desdenyós).

—¿Qué creuràs una femella?
Liengo llarga i gargamella
i poc suc per exsucar...

Herodes. (Violent).

—Molts de punts m'aclarirà
perquè ella mai s'ha venuda!

Secretari.

—Es ver! Però si no muda
no valdrà ni un mal gafet,
perquè, faci sol o fred,
està histèrica perduda!

Agraïm la gentilesa de tot cor.

G. J.

LES JUGUETES, ELS NINS I ELS PARES

Lo darrer que anirien a pensar
molts de pares és que aquestes ju-
guetes que han comprat per al seu fill,
i que a ells tant els hi agraden, poden
fer-lo un desgraciat, perquè no sospiten

la gran influència que exerceix la jue-
ta demunt la psicologia dels infants.

Basta mirar els mostradors de les bo-
tiques de juguetes per temer-nos que
l'infant segueix essent el gran desconegut
i que dins aquest negoci passa una
cosa originalíssima que revoluciona la
teoria dels mercats. El fabricant, un
adult, inventa, fabrica i treu a la venda
uns productes encaminats a complaure
a uns altres adults: els pares. I mentres
tant no se té gens en compte els interes-
sos del vertader consumidor, que és l'in-
fant. D'aquesta manera és possible veure
tota aquesta colla de juguetes que
són molt belles, complicades i cares pe-
rò tan estúpidament absurdes que supo-
sen una bestiesa pedagògica de les més
grosses. Pepes vampireses o vestides
amb «tejanos» i pentinades a lo Brigitte
Bardot, animals monstruosos que ballen
el charleston, superhomes o Frankques-
teins, pistoles, tanques, canons, batalles
i altre material bèlic, etc., són unes ju-
guetes, si aquest nom mereixen, que ja
porem pensar per quin cantó poden
educar la sensibilitat dels infants, do-
nant-li un caire humà: de veritat, justí-
cia, amor i llibertat.

El nin és això, senzillament: un nin.
Una cosa distinta de l'adult que espera
de les juguetes unes condicions especials
que consonin en la seva manera d'esser
i servesquin als seus interessos.

L'infant, quan juga, crea i se recrea
dins un món meravellós i màgic. La ma-
gia del joc consisteix en que un garrot
pugui bramar i córrer, que un troç de
pedaç o cartó pugui plorar o adormir-se

dins els seus braços o que un burot sigui el retrat del seu padrí. Joga com si les coses fossin lo que no són. Es l'adult el qui inventa la jugueta complicada i fent-la massa real roba al petit la poesia i la imaginació dels seus jocs. No seria gens estrany que si posàsim a un nin dins un gran magatzem i li diguéssim que triàs la jugueta que volgués, s'enca-prixtàs de lo més petit, de lo que ningú havia reparat, però que té el do de la senzilles que a ell li interessa. La pilota i totes les juguetes que per elles mateixes creen joc seran eternes perquè sense complicacions serveixen per lo que el nin desitja: moure's, córrer; fer treballar els músculs.

Encara que sembli mentida el joc que més distreu a l'infant és aquell que més s'assembla al treball. Envejós, veu que els adults treballen i ell que vol imitar-los se pren tan seriosament el jugar que el converteix en un vertader treball. Un mecanó, un joc d'arquitectura, de química i altres semblants seran els preferits dels nins i aquell als qui hi dedicara més hores i ben aprofitades tot d'una que entengui la seva finalitat i que, endemés, tenen l'avantatge que mai passen de moda.

Les juguetes ideals per totes les edats són les instructives. Pels petits, fins a 4 ó 5 anys, no sembla esser lo més in-

dicat lo desconegut i extraordinari, com els animals monstruosos i fantàstics, perquè no tenen l'aspecte tranquil·litzador que aquesta edat necessita. Són mil·lors les juguetes tretes de coses del seu món feets amb materials agradables al tacte i de colors igual als naturals. Pels de 5 a 10 anys interessen el carretet amb rodes, les construccions, fetes de peces més grosses, com més petita sigui la edat, tot lo que es pugui retallar, lla-piç de dibuix... Dels 10 fins als 15 són util·líssims la radio, la T.V. i el cine infantil —quan n'hi hagi— i, sobretot, el bon llibre que no hauria de faltar a cap col·lecció de regals.

Cal donar a l'ambient on juga el nin la importància necessària. Aquell que envoltat de juguetes noves sent continuament damunt ell la veu o la mirada que l'amenacen serà un infant desgraciat que s'estimara més jugar amb les juguetes velles perquè no hi ha por que el renyin si les espenya.

No hi ha res més trist que un infant que no jugui ni més llastimós que matar una il·lusió. Ara que s'acosta la feste dels Reis, no hem de comportar que cap nin deixi de sonriure perquè no té cap jugueta, però molt manco que deixi de sonriure tenint la casa plena de juguetes.

Joan MARTORELL

UNA BIBLIOTECA *¿somni o realitat?*

¿Es necessària una Biblioteca? N'hi haurà que riuran una mica escèptics i pensaran que una Biblioteca a la nostra Vila és un doi. Diran que no hi aniria ningú. Que seria «ca la buida». Els contest: Si no n'hi ha és ben segur que no hi anirà ningú. Si esperam que un grup de joves mos vengui a tocar a les portes demanant-mos llibres, és casi una fantasia, un bell miracle que no se realitza fàcilment. Però no és això. El vertader aficionat a la lectura, el que té ganes de llegir se procura els llibres sia com sia. Fomentar la lectura és lo que interessa. Una Biblioteca amb una bona secció infantil és necessària si no volem fer el ridícul el dia de demà.

A un barri pobre situat a les afores de París (el barri de Clamart), una associació francesa ha obert, fa un parell de mesos, una Biblioteca pels infants. Sala de lectura, sala de préstacs, tota l'orga-

nització contribueix a crear un món a la mida del nin. A la Biblioteca, els infants, s'hi senten com a ca-seva. Una bibliotecària té esment de l'organització. Hi ha una sala especial on els nins més petits (de 4 i 5 anys) escolten per alta-veu contes clàssics i rondaies que segueixen al mateix temps a uns llibres de figures.

Els nins acudeixen diàriament a la Biblioteca de Clamart se treuen les sabates en entrar, perquè els carrers, que no estan asfaltats, tenen molt de fang i brutor, i ja se sap que el gran enemic dels llibres és la pols. Així eviten, també, el renou de potades i la distracció als companys, i no apleguen cap costipat perquè el trespol està equipat d'una calefacció especial.

Cada nin se'n pot dur a ca-seva, per quinze dies, una reproducció enquadrada d'una pintura famosa. La Biblioteca

dispon d'una col·lecció de reproduccions molt nombrosa, classificada per temes. Les pintures abstractes se codegen amb els quadros del Renaixement i els nins, tant poden trobar un dibuix de Toulouse Lautrec, de Picasso o de Leonard de Vinci. Així se manté despert en els nins el gust artístic, que poden expressar, llavors, en un taller de pintura que té la mateixa Biblioteca.

¿Tot això és possible en el nostre poble? No és impossible; i en part ben fàcil. Si no amb els avanços de la de Clamart, sempre un quartet i dues taules

se deuen poder habilitar. Tot seria un poc d'interés pels qui tenen en les seves mans el que es pugui fer realitat. Això ho esper. En cas contrari, els infants, els homes de demà, perdran l'afició, el gust per la lectura, o ja no l'hi trobaràn per falta d'una Biblioteca. Lo mateix els joves, i Algaida fara un paper ben trist. ¿Qui de noltros no desitja lo millor per la nostra villa? La idea està llançada, ara, qui sia confrare que prengui cançela.

A. MULET

A LA MARE DE DEU DE LA PAU

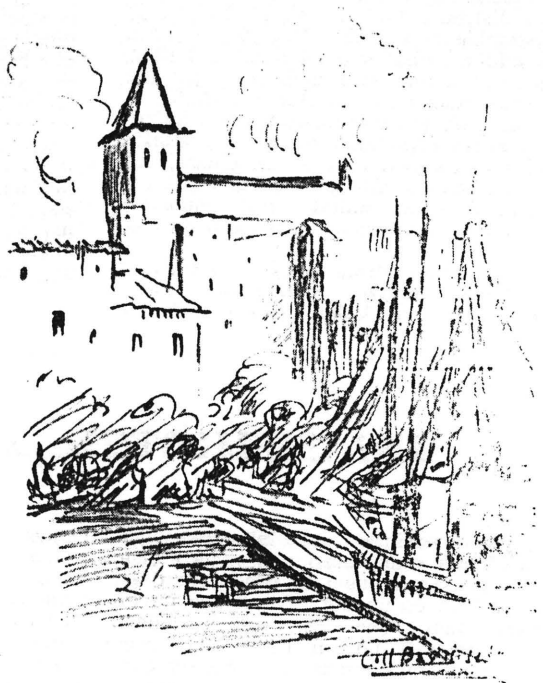
*Amb quin mitj riure suau
contemplau tot lo que's muda,
Mare de Déu de la Pau
eternament asseguda!*

*Oh Maria, com gosau
amb la cara complascuda
la dolça brisa perduda,
la gran delícia del blau!*

*Es bona vostra fillada
i vos semblau, confiada,
la pajesa riolera*

*guardadora del casal,
qu'està asseguda al portal
mentre'ls fills juguen a l'era.*

JOSEP CARNER

AMICS SUSCRIPTORS I ALGAIDINS
TOTS, **CASTELITX** VOS DESIJA UN
BON ANY NOU.

CASTELLITX - Plaza General Franco n.º 5 - ALGAIDA